

วารสาร การพยาบาล การสาธารณสุข และการศึกษา

Nursing Public Health and Education Journal

ปีที่ 20 ฉบับที่ 2 พฤษภาคม - สิงหาคม 2562 ISSN 2651-1908

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับประสิทธิผลการจัดการเรียนการสอนแบบสถานการณ์จำลองในหมวดวิชาชีพการพยาบาล
ของวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนี พะเยา

* ธาณี กล่อมใจ, ทักษิภา ชัยวรัตน์, สมัยพร อาชาล

ประสิทธิผลของโปรแกรมการเสริมสร้างความแข็งแกร่งในชีวิตต่อความแข็งแกร่งในชีวิตการเห็นคุณค่าในตนเอง
ความฉลาดทางอารมณ์ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดตรัง

* ไพบุลย์ ขาวสวนศรีเจริญ, กรรณิกา เรืองเดช ขาวสวนศรีเจริญ, เสาวลักษณ์ คงสนธิ

การพัฒนารูปแบบการบูรณาการจัดการเรียนการสอนกับการบริการวิชาการในการดูแลผู้สูงอายุที่มีภาวะพึ่งพิงตามแนวคิด
University-community Engagement

* ธาณี กล่อมใจ, ทักษิภา ชัยวรัตน์, สิริสุดา เตชะวิเศษ

ความสัมพันธ์ระหว่างสมดุลชีวิตกับการทำงาน ดัชนีความสุขคนทำงานกับความผูกพันในองค์กร
ของบุคลากรวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนี ยะลา

* ปริญญ ชัยกองเกียรติ, สาธิตาน มากชูชิต, อนุชิต คลังม้น

การศึกษาภาวะสุขภาพจิตและระดับความแข็งแกร่งในชีวิตของนักศึกษาพยาบาล : กรณีศึกษาวิทยาลัยพยาบาลแห่งหนึ่ง
ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

* จงลักษณ์ ทวีแก้ว, วิจิตรา จิตร์รักษ์, ชนุกร แก้วมณี, น้ำฝน ศรีเสน

ผลของโปรแกรมติดตามส่งเสริมการรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการเลี้ยงบุตรด้วยนมมารดาผ่านสื่อสังคมออนไลน์
ต่อความสำเร็จในการเลี้ยงบุตรด้วยนมมารดาอย่างเดียวนาน 12 สัปดาห์ ของมารดาทำงานนอกบ้าน

* ศุทธิณี รุจิระพงศ์, พรเพ็ญ ศิริสัตยวงค์

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับระดับความเครียดของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน ตำบลพระอาจารย์ อำเภอองครักษ์
จังหวัดนครนายก

* อ้อมใจ แต่เจริญวิริยะกุล, ปรินทร์ จำปาทอง, ชนัญญา มงคล, เนตรชนก ศิริเลิศรุ่งเรือง

ประสิทธิผลของโปรแกรมพัฒนาความรู้ด้านสุขภาพในกลุ่มเสี่ยงโรคความดันโลหิตสูงที่มีน้ำหนักเกิน

* ศิริภา วรรณประเสริฐ

ประสิทธิผลของโปรแกรมป้องกันการฆ่าตัวตายในผู้สูงอายุที่มีภาวะซึมเศร้าในชุมชน

* อธิพงษ์ อังทิมะ, สุทธิพร มูลศาสตร์, ปราการ ถมยางกูร

ผลของโปรแกรมโภชนาการที่มุ่งเน้นและชี้แนะที่มุ่งเน้นเพื่อสุขภาพสายตาในผู้ใหญ่และผู้สูงอายุ

* วิภาดา แซ่เล้า, กานต์สุดา วันจันทร์, สุนทิพย์ พัฒนกุล, ประไพศรี ศิริจักรวาล

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน ของพนักงานจัดระวางสินค้า สยามสินธุราชภูมิ
จังหวัดสมุทรปราการ

* ประหยัด ทิพย์สุทธิ

การศึกษาผลของการสูดดมกลิ่นน้ำมันดอกอานันทาสีต่อระบบประสาทอัตโนมัติและอารมณ์ความรู้สึก

* อำพล บุญเพียร, วรินทร์ เชิดชูศิริกุล, วิมล สยอวรรณ, สุติภัทร โพธิ์ศรี

วารสารการพยาบาล การสาธารณสุขและการศึกษา วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนี พะเยา

ปีที่ 20 ฉบับที่ 2 พฤษภาคม – สิงหาคม 2562 ISSN 2651-1908

วัตถุประสงค์

เพื่อส่งเสริมและเผยแพร่ผลงานวิชาการในรูปแบบรายงานวิจัย (Research Article) และบทความปริทัศน์ (Review Article) สาขาการพยาบาล การสาธารณสุขและการศึกษา

กำหนดการออกวารสาร

ทุกๆ 4 เดือน (ปีละ 3 ฉบับ)

มกราคม – เมษายน

พฤษภาคม – สิงหาคม

กันยายน – ธันวาคม

เจ้าของ

วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนี พะเยา

312 หมู่ 11 ต.บ้านต๋อม อ.เมือง จ.พะเยา 56000

โทรศัพท์ 0-5443-1779 โทรสาร 0-5443-1889

ที่ปรึกษา

ศาสตราจารย์ ดร.เวทิน นพนิตย์

ผู้อำนวยการ Professional Associates of Thailand

ดร.ธานี กล่อมใจ

ผู้อำนวยการวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนี พะเยา

บรรณาธิการ

ดร.ทักษิภา ชัชรรัตน์

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

อาจารย์ฐิติพร เรือนกุล

เลขานุการ

อาจารย์จรรยา แก้วใจบุญ

อาจารย์สมศรี ทาทาน

อาจารย์อัมพร ยานะ

นางสาว ชนิดาภา อินตะมุด

นายเอกชัย หมั่นขัตติย์

กองบรรณาธิการ

รองศาสตราจารย์ ดร.ประวิต เอรารวรรณ

สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา

รองศาสตราจารย์ ดร.สุดารัตน์ สิทธิสมบัติ

มหาวิทยาลัยเนชั่น

รองศาสตราจารย์ ดร.พรรณพิไล ศรีอาภรณ์

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

รองศาสตราจารย์ ดร.สุรพล นธการกิจกุล

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

รองศาสตราจารย์ ดร.เดชา ทำดี

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมยศ ชิดมงคล

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมานจิต ภิรมย์รัตน์

มหาวิทยาลัยการจัดการและเทคโนโลยีอีสเทิร์น

ดร.วิยะดา รัตนสุวรรณ

มหาวิทยาลัยพะเยา

ดร.ประจวบ แผลมหลัก

มหาวิทยาลัยพะเยา

ดร.สุภาภรณ์ อุดมลักษณ์

มหาวิทยาลัยเนชั่น

ดร.นุสรา ประเสริฐศรี

วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนี สรรพสิทธิประสงค์

ดร.จุไรรัตน์ ห้าวหาญ

วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนี สุรินทร์

ดร.ดาราวรรณ รองเมือง

วิทยาลัยพยาบาลพระปกเกล้า จันทบุรี

ดร.ดลนภา หงส์ทอง

วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนี พะเยา

ดร.กฤตพัทธ์ ผักผัน

วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนี พะเยา

ดร.ปรศนีย์ สมิทธิ์

วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนี พะเยา

ดร. พิมพิมล วงศ์ไชยา

วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนี พะเยา

สารบัญ

หน้า

- ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับประสิทธิผลการจัดการเรียนการสอนแบบสถานการณ์จำลอง
ในหมวดวิชาชีพการพยาบาล ของวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี พะเยา 3
- ประสิทธิภาพของโปรแกรมการเสริมสร้างความแข็งแกร่งในชีวิตต่อความแข็งแกร่งในชีวิต
การเห็นคุณค่าในตนเอง ความฉลาดทางอารมณ์ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน
ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดตรัง 16
- การพัฒนารูปแบบการบูรณาการจัดการจัดการเรียนการสอนกับการบริการวิชาการในการดูแลผู้สูงอายุ
ที่มีภาวะพึ่งพิงตามแนวคิด University- community Engagement 31
- ความสัมพันธ์ระหว่างสมดุลชีวิตกับการทำงาน ดัชนีความสุขคนทำงานกับความผูกพันในองค์กร
ของบุคลากรวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ยะลา 48
- การศึกษาภาวะสุขภาพจิตและระดับความแข็งแกร่งในชีวิตของนักศึกษาพยาบาล :
กรณีศึกษาวิทยาลัยพยาบาลแห่งหนึ่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 60
- ผลของโปรแกรมติดตามส่งเสริมการรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการเลี้ยงบุตรด้วยนมมารดา
ผ่านสื่อสังคมออนไลน์ ต่อความสำเร็จในการเลี้ยงบุตรด้วยนมมารดาอย่างเดียวนาน 12 สัปดาห์
ของมารดาทำงานนอกบ้าน 69
- ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับระดับความเครียดของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน
ตำบลพระอาจารย์ อำเภองครักษ์ จังหวัดนครนายก 82
- ประสิทธิภาพของโปรแกรมพัฒนาความรู้ด้านสุขภาพในกลุ่มเสี่ยงโรคความดันโลหิตสูงที่มีน้ำหนักเกิน 92
- ประสิทธิภาพของโปรแกรมป้องกันการฆ่าตัวตายในผู้สูงอายุที่มีภาวะซึมเศร้าในชุมชน 105
- ผลของโปรแกรมโภชนาการศึกษาร้านอาหารที่มีลูทีนและซีแซนทีนสูงเพื่อสุขภาพสายตาในผู้ใหญ่และผู้สูงอายุ 119
- ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน ของพนักงานจัดระวางสินค้า
สนามบินสุวรรณภูมิ จังหวัดสมุทรปราการ 132
- การศึกษาผลของการสูดดมกลิ่นน้ำมันดอกอัญมมหาหงส์ต่อระบบประสาทอัตโนมัติ
และอารมณ์ความรู้สึก 147

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการป้องกันการบาดเจ็บจากการ ทำงานของพนักงานจัดระวางสินค้า สนามบินสุวรรณภูมิ จังหวัดสมุทรปราการ

ประหยัด ทิพย์สุทธิ มุกดา หนูศรี
วาริณี เอี่ยมสวัสดิกุล

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

Received: September 14, 2019

Revised: May 16, 2019

Accepted: May 27, 2019

บทคัดย่อ

การวิจัยเชิงพรรณนานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) เพื่อศึกษาการรับรู้ของบุคคล การออกกฎระเบียบและข้อบังคับ การสนับสนุนจากบุคคลที่เกี่ยวข้อง การบริหารจัดการเกี่ยวกับการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน ความรู้เกี่ยวกับการบาดเจ็บจากการทำงาน และพฤติกรรมการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานของพนักงานจัดระวางสินค้า สนามบินสุวรรณภูมิ จังหวัดสมุทรปราการ (2) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานของพนักงานจัดระวางสินค้า สนามบินสุวรรณภูมิ จังหวัดสมุทรปราการ กลุ่มตัวอย่างเป็นพนักงานจัดระวางสินค้าจาก 4 บริษัท ในสนามบินสุวรรณภูมิ จังหวัดสมุทรปราการ ที่ปฏิบัติงานมาแล้วไม่น้อยกว่า 6 เดือน จำนวน 189 คน ซึ่งได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม มี 8 ส่วน ได้แก่ 1) ข้อมูลส่วนบุคคล 2) ความรู้เรื่องการบาดเจ็บจากการทำงาน 3) การรับรู้เกี่ยวกับการบาดเจ็บจากการทำงาน 4) การรับรู้ความสามารถของตนเองในการปฏิบัติพฤติกรรมการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน 5) การสนับสนุนจากบุคคลที่เกี่ยวข้อง 6) การออกกฎระเบียบและข้อบังคับ 7) การบริหารจัดการเกี่ยวกับการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน และ 8) พฤติกรรมการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน มีค่าความเที่ยงของแบบสอบถามส่วนที่ 2-8 อยู่ระหว่าง 0.735 - 0.945 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพรรณนา ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรเป็นขั้นตอน ผลการวิจัยพบว่า (1) การรับรู้ของบุคคล การรับรู้ประโยชน์ในการปฏิบัติพฤติกรรมการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน โอกาสเสี่ยงต่อการบาดเจ็บ ความรุนแรงของการบาดเจ็บ และความสามารถของตนเองในการปฏิบัติพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บ อยู่ในระดับมาก/สูง แต่การรับรู้อุปสรรคต่อพฤติกรรมการป้องกันการบาดเจ็บ อยู่ในระดับปานกลาง สิ่งชักนำให้เกิดการปฏิบัติ การสนับสนุนจากบุคคลที่เกี่ยวข้อง การออกกฎระเบียบและข้อบังคับ และการบริหารจัดการเกี่ยวกับการป้องกันการบาดเจ็บ อยู่ในระดับมาก/สูง และปัจจัยร่วม ความรู้เกี่ยวกับการบาดเจ็บจากการทำงานอยู่ในระดับดีมาก ส่วนพฤติกรรมการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานโดยรวมอยู่ในระดับมาก และ (2) การสนับสนุนจากบุคคลที่เกี่ยวข้อง การรับรู้อุปสรรคต่อพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บ การรับรู้ความรุนแรงของการบาดเจ็บ และการบริหารจัดการเกี่ยวกับการป้องกันการบาดเจ็บ มีอิทธิพลและสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมการป้องกันการบาดเจ็บ ได้ร้อยละ 34.70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยการสนับสนุนจากบุคคลที่เกี่ยวข้องมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานมากที่สุด

คำสำคัญ : ปัจจัยที่มีอิทธิพล พฤติกรรมการป้องกันการบาดเจ็บ พนักงานจัดระวางสินค้า

Factors Affecting Occupational Injury Protection Behaviors among Build-Up Staff at Suvarnnabhumi Airport, Samutprakarn Province

Prayat Thipsut Mukda Nuysri

Warinee Iemsawasdikul

Sukhothai Thammathirat Open University

Abstract

The objective of this descriptive research were: (1) to study individual perceptions, rules and regulations, management for occupational injury protection, the support from related persons, knowledge about occupational injury and occupational injury protection behaviors (OIPBs) among build-up staff at Suvarnnabhumi Airport, Samutprakarn Province. (2) to explore factors affecting to OIPBs among build up staff at Suvarnnabhumi Airport. The sample included 189 build-up staff from 4 companies at Suvarnnabhumi Airport, Samutprakarn Province who worked at least 6 months. Samples were selected by simple random sampling technique. The collecting data tool was questionnaires which comprised 8 parts: (1) personal data, (2) knowledge about occupational injury, (3) individual perceptions about occupational injury, (4) perceived self-efficacy about OIPBs, (5) support from related persons, (6) rules and regulations, (7) management for occupational injury protection, and (8) OIPBs. The Cronbach's alpha coefficients of the second-eight parts were 0.735- 0.945. Data were analyzed by descriptive statistics: frequency, percentage, mean, standard deviation, and stepwise multiple regression analysis. The result of this study illustrated as follows. (1) *individual perceptions* : Build-up staff rated their perceptions about benefits from OIPBs, susceptibility and severity of occupational injury, including self-efficacy about OIPBs at the high level. However, they rated their perceptions about barriers to OIPBs at the moderate level. Moreover, the support from related persons, rules and regulations, management for occupational injury protection at the high level. Knowledge about occupational injury was at the very good level. OIPBs at the high level (2) Supporting from related persons, perception of barriers to OIPBs, perception of susceptibility of occupational injury and the management for occupational injury protection explained the variance of OIPBs at 34.7% with a statistically significant ($p < .001$). The most affecting factor was supporting from related persons.

Keywords : Factors Affecting, Injury Protection Behaviors, Build- Up Staff

บทนำ

ประเทศไทยมีการเจริญเติบโตทางด้านเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมโดยตั้งแต่ พ.ศ. 2551-2558 มีจำนวนนายจ้างเพิ่มขึ้นทุกปี กล่าวคือ ใน พ.ศ. 2551 มีจำนวนนายจ้าง 323,526 คน ต่อมาใน พ.ศ. 2558 มีจำนวนนายจ้างเพิ่มขึ้นเป็น 357,902 คน และมีจำนวนลูกจ้างเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องเช่นกัน โดยใน พ.ศ. 2549 มีจำนวนลูกจ้าง 7,992,025 คน และเพิ่มขึ้นเป็น 9,336,317 คน ใน พ.ศ. 2558 ลูกจ้างหรือกลุ่มแรงงานเป็นกลุ่มที่มีความสำคัญต่อความเข้มแข็งของระบบเศรษฐกิจของประเทศ แต่กลุ่มแรงงานเองก็มักประสบปัญหาซึ่งบั่นทอนคุณภาพชีวิตเสมอ โดยเฉพาะปัญหาเรื่องสุขภาพ ซึ่งข้อมูลระบุว่า กลุ่มแรงงานทั้งในระบบและนอกระบบจำนวนมากที่รับผลกระทบทางสุขภาพจากการทำงานในสถานประกอบการ โดย พ.ศ. 2558 มีผู้เสียชีวิตเนื่องจากการทำงานจำนวน 575 คน คิดเป็นอัตราผู้เสียชีวิต 6.16 ต่อแสนประชากร ทพพลภาพ จำนวน 6 คน คิดเป็นอัตราทพพลภาพ 0.64 ต่อแสนประชากร และสูญเสียอวัยวะบางส่วน จำนวน 1,324 คน คิดเป็นอัตราสูญเสียอวัยวะบางส่วน 14.18 ต่อแสนประชากร โดยสาเหตุของการได้รับอันตรายจากการทำงานในประเทศไทย ในปี พ.ศ. 2558 เช่น วัตถุตัด/บาด/ตำแทง วัตถุพังทลาย/หล่นทับ ถูกกระแสไฟ/ชน เป็นต้นเมื่อพิจารณาประเภทของกิจการที่ก่อให้เกิดอันตรายในประเทศไทย พบว่า การประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยจากการทำงานในกิจการหมวดการขนส่ง การคมนาคม ประเภทคลังสินค้า การบรรจุหีบห่อ และการขนถ่ายสินค้าในแต่ละปีสูงเป็นอันดับ 2 รองจากกิจการประเภทขนส่งสินค้าผู้โดยสารทางรถยนต์ โดยใน พ.ศ. 2558 พบว่ามีผู้ประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยจากการทำงานประเภทคลังสินค้า การบรรจุหีบห่อ และการขนถ่ายสินค้า 900 คน เสียชีวิต 10 คน สูญเสียอวัยวะบางส่วน 5 คน หยุดงานเกิน 3 วัน จำนวน 317 คน หยุดงานไม่เกิน 3 วันจำนวน 571 คน (สำนักงานประกันสังคม, 2558) จากสถิติดังกล่าวจะเห็นได้ว่าการประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยจากการทำงาน

ประเภทคลังสินค้า การบรรจุหีบห่อ และการขนถ่ายสินค้ายังคงเป็นปัญหาของสถานประกอบการอยู่

สถิติผู้มาใช้บริการห้องปฐมพยาบาล การบาดเจ็บจากการทำงานของพนักงานบริษัทที่ให้ บริการด้านคลังสินค้าในสนามบินสุวรรณภูมิ พบว่า ใน พ.ศ. 2557-2559 พนักงานจัดระวางสินค้าเกือบครึ่งได้รับบาดเจ็บจากการทำงาน คือร้อยละ 41.38-47.36 โดยมีความรุนแรงเกินกว่าจะให้การดูแลที่ห้องปฐมพยาบาลได้ ต้องนำส่งโรงพยาบาลเกือบทุกราย ประกอบกับ ใน พ.ศ. 2559 มีพนักงาน 1 คน ได้รับบาดเจ็บต้องสูญเสียขาข้างซ้ายระดับใต้เข่า ต้องได้รับการรักษาและหยุดงานเพื่อรักษาตัวประมาณ 9 เดือน ทำให้ขาดกำลังคนในการปฏิบัติงานและมีค่าใช้จ่ายในการดูแลรักษาพนักงานสูงมากกว่า 4 ล้านบาท ผลของการสูญเสียอวัยวะส่งผลให้พนักงานต้องเปลี่ยนอาชีพให้เหมาะสมกับสภาพร่างกาย เสียเวลาในการเรียนรู้งานใหม่ที่ เหมาะสมกับสภาพร่างกายที่พิการ ต้องเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตและปรับตัวใหม่ สูญเสียภาพลักษณ์และความมั่นใจ ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองลดลงทำให้มีความเครียดวิตกกังวลอาจนำไปสู่ปัญหาด้านอารมณ์ และพฤติกรรมเช่นซึมเศร้าท้อแท้ คิดฆ่าตัวตาย เป็นต้น (อภิรติ ศรีโสภาส, 2558 ; นันทน์ภัส ประสานทอง, 2559)

จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่า มีการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการป้องกันการบาดเจ็บ/การป้องกันอันตรายจากการทำงานโดยใช้แนวคิด/ทฤษฎีหลากหลาย เช่น การศึกษาของ ปิยะนุช บุญวิเศษ (2554) โดยใช้แนวคิดพีรซีดีโปรซีดี (PRECEDE -PROCEED model) และแนวคิดรูปแบบความเชื่อด้านสุขภาพ (Health Belief Model) ผลการศึกษา พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการป้องกันการสัมผัสฝุ่นธูปในผู้ประกอบการอาชีพธูป ได้แก่ เพศ ความรู้เรื่องอันตรายของฝุ่นธูปและการป้องกันการสัมผัสฝุ่นธูป การรับรู้โอกาสเสี่ยงของการสัมผัสฝุ่นธูป การรับรู้อุปสรรคของพฤติกรรมป้องกันการสัมผัสฝุ่นธูป การรับรู้ความสามารถของตนในการปฏิบัติพฤติกรรม การป้องกันการสัมผัสฝุ่นธูป การได้รับคำแนะนำจาก

เพื่อนร่วมงาน และการจัดหาอุปกรณ์การป้องกันการสัมผัสฝุ่นรูป สามารถร่วมทำนายพฤติกรรมป้องกันการสัมผัสฝุ่นรูปได้ร้อยละ 54.3 การศึกษาของ ยูพิน ภวายน (2555) ใช้ทฤษฎีการส่งเสริมสุขภาพของ เพนเดอร์ พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานของพนักงานผลิตเสาเข็ม ได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตนเองในการปฏิบัติพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน การบริหารจัดการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน และการรับรู้ประโยชน์ของพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน โดยร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานได้ร้อยละ 56.9 ($p < .001$) นอกจากนี้ จากการทบทวนวรรณกรรม พบว่า ยังมีหลักการป้องกันอุบัติเหตุที่จะนำไปสู่การบาดเจ็บในสถานที่ทำงานตามทฤษฎีการเกิดอุบัติเหตุอีกด้วย

จากการศึกษาวรรณกรรม สรุปได้ว่า การเกิดอุบัติเหตุนำไปสู่การบาดเจ็บ อุบัติเหตุเกิดจากความผิดพลาดของผู้ปฏิบัติงาน ความผิดพลาดของระบบและความผิดพลาดในการบริหารจัดการ การลดอุบัติเหตุต้องให้ข้อมูลแก่ผู้ปฏิบัติงานให้มากที่สุด และเป็นประโยชน์ที่สุด (เฉลิมชัย ชัยกิตติภรณ์, 2533) และมีการบริหารจัดการที่ดี โอกาสที่จะเกิดอุบัติเหตุก็จะลดลงหรือไม่เกิดขึ้น (Petersen, 1971 อ้างถึงใน อภิรติ ศรีโอภาส, 2558) และใช้หลักการป้องกันอุบัติเหตุในสถานที่ทำงาน 3 ประการ มาตรการทางวิศวกรรม มาตรการด้านการศึกษา และมาตรการด้านกฎหมาย (Alton, Steven & Justin, 2008; มุกดา หนุ่ยศรี และ สมโภช รติโอฬาร, 2558) ดังนั้น ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงนำแนวคิดรูปแบบความเชื่อด้านสุขภาพ (Health Belief Model) มาประยุกต์ใช้ในการกำหนดกรอบแนวคิดในการศึกษา เนื่องจากแนวคิดนี้มีองค์ประกอบที่ใช้ทำนายพฤติกรรมของบุคคลครอบคลุมทั้งปัจจัยด้านการรับรู้ของบุคคล ปัจจัยร่วมและสิ่งชักนำให้เกิดการปฏิบัติ โดยผู้วิจัยได้นำปัจจัยด้านการบริหารจัดการและมาตรการด้านกฎหมายตามหลักทฤษฎีการเกิดอุบัติเหตุและหลักการป้องกันอุบัติเหตุในสถานที่ทำงาน มากำหนดเป็นตัวแปรต้นที่

จะใช้ในการศึกษาค้นคว้า ด้วยการเพิ่มเติมไว้ในสิ่งชักนำให้เกิดการปฏิบัติเนื่องจากทั้งสองปัจจัยเป็นสิ่งชักนำภายนอก ที่กระตุ้นให้บุคคลปฏิบัติพฤติกรรม ซึ่งทำให้ได้กรอบแนวคิดในการศึกษาปัจจัยทำนายพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการบาดเจ็บจากการทำงานของพนักงานจัดระวางสินค้าในคลังสินค้าสนามบินสุวรรณภูมิที่ครอบคลุมปัจจัยหลากหลายมากขึ้น

การศึกษาค้นคว้านี้ ผู้วิจัยศึกษาปัจจัยทุกด้านที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานของพนักงานจัดระวางสินค้า สนามบินสุวรรณภูมิ จังหวัดสมุทรปราการ ตามแนวคิดรูปแบบความเชื่อด้านสุขภาพ ซึ่งประกอบด้วย ปัจจัยด้านการรับรู้ ได้แก่ การรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการเกิดการบาดเจ็บจากการทำงาน การรับรู้ความรุนแรงของการบาดเจ็บจากการทำงาน การรับรู้ประโยชน์ของพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน การรับรู้อุปสรรคของพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน การรับรู้ความสามารถของตนเองในการปฏิบัติพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน และปัจจัยด้านสิ่งชักนำให้ปฏิบัติ ได้แก่ การสนับสนุนจากบุคคลที่เกี่ยวข้อง การบริหารจัดการในการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน การออกกฎระเบียบและข้อบังคับ และปัจจัยร่วม ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับการบาดเจ็บจากการทำงานและลักษณะงานเพื่อนำข้อมูลที่ได้มาใช้นเป็นแนวทางในการพัฒนาพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานของพนักงานจัดระวางสินค้า สนามบินสุวรรณภูมิ จังหวัดสมุทรปราการ ต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาการรับรู้ของบุคคล การออกกฎระเบียบและข้อบังคับ การสนับสนุนจากบุคคลที่เกี่ยวข้องการบริหารจัดการเกี่ยวกับการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน ความรู้เกี่ยวกับการบาดเจ็บจากการทำงาน และพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานของพนักงานจัดระวางสินค้า สนามบินสุวรรณภูมิ จังหวัดสมุทรปราการ

2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม การป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานของพนักงานจัด ระวังสินค้า สนามบินสุวรรณภูมิ จังหวัดสมุทรปราการ

ระเบียบวิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive Research) โดยมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ประชากรที่ ศึกษาในครั้งนี้เป็นพนักงานจัดระวังสินค้าที่ปฏิบัติงาน ในคลังสินค้า สนามบินสุวรรณภูมิ จังหวัด สมุทรปราการ จำนวน 482 คน คำนวณขนาดของ กลุ่มตัวอย่างโดยใช้โปรแกรม G*power 3.1 สำหรับ การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple regression analysis) โดยกำหนดค่าอำนาจการ ทดสอบ (Power of analysis) 0.95 กำหนดระดับ นัยสำคัญ 0.05 และกำหนดค่าขนาดอิทธิพล (Effect size) ขนาดเล็ก คือ 0.15 ตัวแปรอิสระ 10 ตัว คำนวณ ขนาดของกลุ่มตัวอย่างได้ 172 คน เพิ่มจำนวนกลุ่ม ตัวอย่างอีกร้อยละ 10 เพื่อทดแทนกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ส่ง แบบสอบถาม กลับคืน ได้กลุ่มตัวอย่างรวม 189 คน เลือกกลุ่มตัวอย่างตามเกณฑ์การคัดเลือกเข้าศึกษา คือ ปฏิบัติงานมาแล้วไม่น้อยกว่า 6 เดือน และสามารถอ่าน เขียน และสื่อสารโดยใช้ภาษาไทยได้ แล้วสุ่มกลุ่ม ตัวอย่างแบบง่าย (Simple random sampling) ตาม จำนวนที่ต้องการ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามที่ ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรม แนวคิดและ ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องประกอบด้วย 8 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษาสูงสุด ประสบการณ์การทำงาน ตำแหน่งในการปฏิบัติงาน จำนวนวันทำงานในหนึ่ง สัปดาห์ จำนวนชั่วโมงทำงานในหนึ่งวัน ประวัติการ ได้รับบาดเจ็บจากการทำงานในรอบ 3 ปีที่ผ่านมา การ หยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บ สาเหตุของการ บาดเจ็บ อวัยวะที่ได้รับบาดเจ็บและลักษณะของการ บาดเจ็บ ลักษณะของข้อคำถามเป็นแบบเลือกตอบและ เติมข้อความลงในช่องว่าง

ส่วนที่ 2 ความรู้เกี่ยวกับการบาดเจ็บ จากการทำงาน สำหรับพนักงานคลังสินค้าขาออก จำนวน 11คำถาม สำหรับพนักงานขับรถ จำนวน 15 คำถาม ลักษณะของคำถามเป็นแบบเลือกตอบ 3 ตัวเลือก (ถูกต้อง ไม่ถูกต้อง ไม่แน่ใจ) โดยมีเกณฑ์การ ให้คะแนน ตอบถูกต้อง มีค่า 1 คะแนน ตอบไม่ถูกต้อง หรือไม่แน่ใจ มีค่า 0 คะแนนค่า KR-20 แบบสอบถาม สำหรับพนักงานคลังสินค้าขาออกและพนักงานขับรถ ยก เท่ากับ 0.735 และ 0.841 ตามลำดับ

ส่วนที่ 3 การรับรู้เกี่ยวกับการบาดเจ็บ จากการทำงาน ได้แก่ 1) การรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการ บาดเจ็บจากการทำงาน จำนวน 6 คำถาม 2) การรับรู้ ความรุนแรงของการบาดเจ็บจากการทำงาน จำนวน 5 คำถาม 3) การรับรู้ประโยชน์ของพฤติกรรมป้องกันการ บาดเจ็บจากการทำงาน จำนวน 5 คำถาม และ 4) การรับรู้อุปสรรคของพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บ จากการทำงาน 5 คำถาม ลักษณะข้อคำถามเป็นแบบ มาตรฐานประมาณค่า 5 ระดับ ได้แก่ มากที่สุด มาก ปาน กลาง น้อย และน้อยที่สุดโดยมีเกณฑ์การให้คะแนนคือ 5, 4, 3, 2 และ 1 ตามลำดับ ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ของครอนบาคเท่ากับ 0.846

ส่วนที่ 4 การรับรู้ความสามารถของ ตนเองในการปฏิบัติพฤติกรรมป้องกันการ บาดเจ็บจากการทำงาน จำนวน 6 คำถาม ลักษณะข้อ คำถามเป็นแบบมาตรฐานประมาณค่า 11 ระดับ โดยมี เกณฑ์การให้คะแนน คือ 0 คะแนน หมายถึง ไม่มี ความเชื่อมั่น 10 คะแนน หมายถึง มีความเชื่อมั่นมาก ที่สุดค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ 0.921

ส่วนที่ 5 การสนับสนุนจากบุคคลที่ เกี่ยวข้อง จำนวน 9 คำถาม ประกอบด้วย การ สนับสนุนจากหัวหน้างานจำนวน 3 คำถาม การ สนับสนุนจากเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน จำนวน 3 คำถามและการสนับสนุนจากเพื่อนร่วมงาน จำนวน 3 คำถาม เป็นข้อคำถามเชิงบวกทั้งหมด ลักษณะข้อคำถามเป็นแบบมาตรฐานประมาณค่า 5 ระดับ ได้แก่ ทำเป็นประจำ ทำบ่อยครั้ง ทำนาน ๆ ครั้ง ทำ บางครั้ง และไม่เคย โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนคือ

5, 4, 3, 2 และ 1 ตามลำดับค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ 0.941

ส่วนที่ 6 การออกกฎระเบียบและข้อบังคับ จำนวน 5 คำถาม เป็นข้อคำถามเชิงบวกทั้งหมด ลักษณะข้อคำถามเป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ ได้แก่ เป็นจริงมากที่สุด เป็นจริงมาก เป็นจริงปานกลาง เป็นจริงน้อย และเป็นจริงน้อยที่สุด กำหนดค่าคะแนนเท่ากับ 5, 4, 3, 2 และ 1 ตามลำดับค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ 0.945

ส่วนที่ 7 การบริหารจัดการเกี่ยวกับการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน จำนวน 5 คำถาม ลักษณะข้อคำถามเป็นเลือกตอบ 3 ตัวเลือก (มี/ใช่ ไม่มี/ไม่ใช่ ไม่ทราบ) โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนคือ ตอบมี/ใช่ ให้ 1 คะแนน ตอบ ไม่มี/ไม่ใช่ หรือไม่ทราบ ให้ 0 คะแนน ค่า KR-20 เท่ากับ 0.820

ส่วนที่ 8 พฤติกรรมการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน สำหรับพนักงานคลังสินค้าขาออก จำนวน 18 คำถาม เป็นข้อคำถามเชิงบวก จำนวน 17 คำถาม และเชิงลบ จำนวน 1 คำถาม สำหรับพนักงานขับรถ จำนวน 25 คำถาม เป็นข้อคำถามเชิงบวก จำนวน 24 คำถาม และเชิงลบ จำนวน 1 คำถาม ลักษณะข้อคำถามเป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ ได้แก่ ทำเป็นประจำ ทำบ่อยครั้ง ทำนาน ๆ ครั้ง ทำบางครั้ง และไม่เคย โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนคือ ข้อคำถามเชิงบวก ให้คะแนน 5, 4, 3, 2 และ 1 ตามลำดับและข้อคำถามเชิงลบ ให้คะแนน 1, 2, 3, 4 และ 5 ตามลำดับค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคแบบสอบถามสำหรับพนักงานคลังสินค้าขาออก เท่ากับ 0.824 และพนักงานขับรถ เท่ากับ 0.82

การพิทักษ์สิทธิกลุ่มตัวอย่าง การวิจัยนี้ได้รับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ สาขาวิชาพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัย สุโขทัยธรรมาธิราช (เลขที่ 4/61 ลงวันที่ 2 มีนาคม 2561)

การเก็บรวบรวมข้อมูล ขอความร่วมมือเก็บรวบรวมข้อมูลจากบริษัทที่เกี่ยวข้องแจกแบบสอบถามที่มีค่าชี้แจงการตอบแบบสอบถามและการนำผลการวิจัยไปใช้ เก็บรวบรวมข้อมูลตั้งแต่ 16 เมษายน - 21 พฤษภาคม 2561 ตรวจสอบความถูกต้อง

ครบถ้วน และความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ผลการศึกษา

การวิเคราะห์ข้อมูล ด้วยการหาความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และใช้สถิติการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise multiple regression analysis)

ผลการวิจัย

1. ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ร้อยละ 98.4 มีอายุเฉลี่ย 34.21 ปี (S.D. = 8.27 ปี) โดยมีอายุอยู่ระหว่าง 35-39 ปี มากที่สุด ร้อยละ 25.40 มีการศึกษาระดับมัธยม ศึกษาตอนปลาย/ปวช. มากที่สุด ร้อยละ 46.00 มีประสบการณ์การทำงานเฉลี่ย 6.93 ปี (S.D. = 5.82) ส่วนใหญ่มีประสบการณ์การทำงาน 1-5 ปี ร้อยละ 51.85 มีตำแหน่งงานเป็นพนักงานคลังสินค้าขาออก ร้อยละ 65.10 และพนักงานขับรถ ร้อยละ 34.90 มีจำนวนวันทำงานเฉลี่ย 4.96 วันต่อสัปดาห์ (S.D. = 0.84 วัน) ส่วนใหญ่มีจำนวนวันทำงาน 4 วันต่อสัปดาห์ ร้อยละ 35.98 กลุ่มตัวอย่างมีจำนวนชั่วโมงทำงานเฉลี่ย 9.89 ชั่วโมงต่อวัน (S.D. = 1.67 ชั่วโมง) ส่วนใหญ่มีจำนวนชั่วโมงทำงาน 8 ชั่วโมงต่อวัน ร้อยละ 33.90 ประวัติการบาดเจ็บจากการทำงาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างเกินครึ่งไม่เคยได้รับบาดเจ็บจากการทำงาน ร้อยละ 54.50 รองลงมาเคยได้รับบาดเจ็บ แต่ไม่ได้หยุดงาน ร้อยละ 33.86 และเคยได้รับบาดเจ็บและหยุดปฏิบัติงาน ร้อยละ 11.64 ส่วนใหญ่หยุดงาน 1-3 วัน ร้อยละ 95.45 สาเหตุที่ทำให้เกิดการบาดเจ็บ ที่พบมากที่สุด คือ การยกหรือเคลื่อนย้ายของที่มีน้ำหนักมากเกินไป ร้อยละ 52.33 ตำแหน่งที่พบว่าได้รับบาดเจ็บมากที่สุด คือ มือ/เท้า ร้อยละ 51.16 ลักษณะการบาดเจ็บที่พบมากที่สุด คือ เคล็ดขัดยอก ฟกช้ำ บวม กล้ามเนื้ออักเสบ ร้อยละ 91.86

2. การรับรู้ของบุคคลการออกกฎระเบียบและข้อบังคับการสนับสนุนจากบุคคลที่เกี่ยวข้อง การบริหารจัดการเกี่ยวกับการป้องกันการบาดเจ็บจาก

การทำงาน และความรู้เกี่ยวกับการบาดเจ็บจากการทำงาน การรับรู้ของบุคคล ได้แก่ การรับรู้ประโยชน์ของพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน และการรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการบาดเจ็บจากการทำงาน และการรับรู้ความรุนแรงของการบาดเจ็บจากการทำงานอยู่ในระดับมาก ส่วนการรับรู้ความสามารถของตนเองในการปฏิบัติพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน อยู่ในระดับสูง ในขณะที่การรับรู้อุปสรรคของ

พฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานอยู่ในระดับปานกลาง การออกกฎระเบียบและข้อบังคับ และการสนับสนุนจากบุคคลที่เกี่ยวข้องอยู่ในระดับมาก ส่วนการบริหารจัดการเกี่ยวกับการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานอยู่ในระดับสูง ในขณะที่ความรู้เกี่ยวกับการบาดเจ็บจากการทำงานอยู่ในระดับดีมาก ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการรับรู้ของบุคคล การออกกฎระเบียบและข้อบังคับ การสนับสนุนจากบุคคลที่เกี่ยวข้อง การบริหารจัดการเกี่ยวกับการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน และความรู้เกี่ยวกับการบาดเจ็บจากการทำงาน (n = 189)

ปัจจัย	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
การรับรู้ของบุคคล				
การรับรู้ประโยชน์ของพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน	5	4.36	0.63	มาก
การรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการบาดเจ็บจากการทำงาน	5	4.29	0.53	มาก
การรับรู้ความรุนแรงของการบาดเจ็บจากการทำงาน	5	4.14	0.75	มาก
การรับรู้อุปสรรคของพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน	5	2.66	1.12	ปานกลาง
การรับรู้ความสามารถของตนเองในการปฏิบัติพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน	10	8.00	1.71	สูง
การออกกฎระเบียบและข้อบังคับ				
การสนับสนุนจากบุคคลที่เกี่ยวข้อง	5	4.06	0.83	มาก
การบริหารจัดการเกี่ยวกับการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน	1	0.80	0.30	สูง
ความรู้เกี่ยวกับการบาดเจ็บจากการทำงาน				
	1	0.88	0.14	ดีมาก

3. พฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน

พฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานของพนักงานจัดระหว่างสินค้าโดยรวม ซึ่งประกอบด้วย พนักงานขับรถยกและพนักงานคลังสินค้าขาออกอยู่ในระดับมาก โดยพนักงานคลังสินค้าขาออกมีพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บทั่วไปอยู่ในระดับมาก และพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บเฉพาะตำแหน่งอยู่ในระดับมากที่สุด ดังแสดงในตารางที่ 2 ส่วนพนักงานขับรถยกมีพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีพฤติกรรมมาป้องกันการบาดเจ็บทั่วไปอยู่ในระดับมาก และพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บเฉพาะตำแหน่งอยู่ในระดับมากที่สุด ดังแสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับพฤติกรรมการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานของพนักงานคลังสินค้าขาออก(n=123)

พฤติกรรมการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
พฤติกรรมการป้องกันการบาดเจ็บทั่วไป	3.92	0.60	มาก
พฤติกรรมการป้องกันการบาดเจ็บเฉพาะตำแหน่ง	4.60	0.54	มากที่สุด
โดยรวม	4.16	0.49	มาก

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับพฤติกรรมการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานของพนักงานขับรถยก(n=66)

พฤติกรรมการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
พฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานทั่วไป	4.13	0.60	มาก
พฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บเฉพาะตำแหน่ง	4.61	0.54	มากที่สุด
โดยรวม	4.40	0.51	มาก

4. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานของพนักงานจัดระวางสินค้า

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานของพนักงานจัดระวางสินค้า เรียงลำดับตามความสามารถในการอธิบายความแปรปรวนได้ ดังนี้ การสนับสนุนจากบุคคลที่เกี่ยวข้องเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลมากที่สุด ถูกคัดเลือกเข้าในการวิเคราะห์ขั้นตอนที่ 1 สามารถอธิบายความแปรปรวนได้ร้อยละ 18.2 (RSquare =0.182) ตัวแปรที่ถูกคัดเลือกเข้าไปในการวิเคราะห์ขั้นตอนที่ 2 คือ การรับรู้อุปสรรคของพฤติกรรมการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานสามารถอธิบายความแปรปรวนได้เพิ่มขึ้นร้อยละ 8.0 เป็นร้อยละ 26.2 (R Square Change = 0.080, R Square = 0.262) ตัวแปรที่ถูกคัดเลือกเข้าไปในการวิเคราะห์ขั้นตอนที่ 3 คือ การรับรู้ความรุนแรงของการบาดเจ็บจากการทำงานสามารถอธิบายความแปรปรวนได้เพิ่มขึ้นร้อยละ 7.0 เป็นร้อยละ 33.2 (R Square Change = 0.070, R Square = 0.332) และตัวแปรที่ถูกคัดเลือกเข้าไปในการวิเคราะห์ขั้นตอนที่ 4 คือ การบริหารจัดการเกี่ยวกับการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานสามารถอธิบายความแปรปรวนได้เพิ่มขึ้นร้อยละ 7.0 เป็นร้อยละ 1.5 (R Square Change = 0.015, R Square = 0.347) ทั้ง 4 ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการบาดเจ็บจากการทำงานร้อยละ 34.70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ส่วนตัวแปรอื่นๆ ไม่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานของพนักงานจัดระวางสินค้านี้ดังแสดงในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนระหว่างตัวแปรที่มีอิทธิพลกับพฤติกรรมการป้องกันบาดเจ็บจากการทำงานของพนักงานจัดระวางสินค้านามบินสุวรรณภูมิ จังหวัดสมุทรปราการ (n=189)

ปัจจัย	b	Beta	R ²	R ² change	t
การสนับสนุนจากบุคคลที่เกี่ยวข้อง	0.187	0.325	0.182	0.182	4.734***
การรับรู้อุปสรรคต่อพฤติกรรมการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน	-0.113	-0.246	0.262	0.080	-4.027***
การรับรู้ความรุนแรงของการบาดเจ็บจากการทำงาน	0.177	0.258	0.332	0.070	4.064***
การบริหารจัดการเกี่ยวกับการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน	0.238	0.141	0.347	0.015	2.086*
Constant = 2.913, t = 14.441, p = .000 ; F = 41.720, p =.000					

*** p< .001, *p< .05

อภิปรายผล

1. ผลการวิจัยพบว่า การรับรู้ประโยชน์ของพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน การรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการบาดเจ็บจากการทำงาน และการรับรู้ความรุนแรงของการบาดเจ็บจากการทำงาน อยู่ในระดับมาก อธิบายได้ว่า พนักงานจัดระวางสินค้า ได้รับการอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน ก่อนเริ่มงาน ครอบคลุมทั้งความปลอดภัยพื้นฐานในคลังสินค้า ความตระหนักเรื่องความปลอดภัย และความปลอดภัยในสนามบิน ตามพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. 2554 มีการอบรมเกี่ยวกับสินค้าอันตราย ตามมาตรฐานของสมาคมขนส่งทางอากาศระหว่างประเทศ (The International Air Transport Association: IATA, 2016) รวมถึงโอกาสเสี่ยงต่อการบาดเจ็บจากการทำงานและความรุนแรงของการบาดเจ็บจากการทำงาน มีการนำเสนอสถานการณ์การเกิดอุบัติเหตุและการบาดเจ็บในแผนกจัดระวางสินค้า สนามบินสุวรรณภูมิ และนำเสนอเกี่ยวกับความรุนแรงของการบาดเจ็บจากการทำงาน มีการอบรมฯ เน้นเกี่ยวกับประโยชน์ของการทำให้ร่างกายมีความพร้อมทั้งก่อนและขณะปฏิบัติงาน ซึ่งช่วยป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานได้ รวมถึงการเน้นให้เห็นประโยชน์ของการปฏิบัติตัวอย่างเหมาะสมขณะปฏิบัติงาน ซึ่งช่วยป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานได้ ทำให้ พนักงานจัดระวางสินค้ามีพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานเพิ่มมากขึ้น สอดคล้องกับการศึกษาของ กนกอร เจริญผล (2559) พบว่า คนงานก่อสร้างภาคอุตสาหกรรมรับรู้ความรุนแรงของการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน อยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับการศึกษาของ ยุพิน ภาวณ (2555) พบว่า พนักงานผลิตเสาเข็มรับรู้ประโยชน์ของพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานค่อนข้างสูง

ส่วนการรับรู้อุปสรรคของพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานอยู่ในระดับปานกลาง อธิบายได้ว่า เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างมีอายุเฉลี่ย 34.21 ปี (S.D. = 8.27 ปี) ส่วนใหญ่มีอยู่ระหว่าง 35-

39 ปี ซึ่งเป็นวัยผู้ใหญ่ และกลุ่มตัวอย่างมีประสบการณ์ในการทำงานมาระยะหนึ่ง โดยส่วนใหญ่มีอายุงาน 1-5 ปี ร้อยละ 51.85 และรองลงมาคือ 6-10 ปี ร้อยละ 26.45 จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างสามารถปรับตัวกับการสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลตลอดเวลาการทำงานได้แม้จะทำให้รู้สึกไม่สะดวกและอึดอัดอยู่บ้าง การรับประทานยาที่ทำให้ง่วงนอนก่อนและขณะทำงานก็อาจปรับตัวโดยการรับประทานเท่าที่จำเป็น ซึ่งไม่ทำให้อาการเจ็บป่วยเลวลง การปฏิบัติงานตามขั้นตอนอย่างเคร่งครัดก็ทำให้รู้สึกว่าการทำงานล่าช้าหรือเสียเวลา นอกจากนั้นการที่กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ใหญ่จึงสามารถปฏิบัติตามกฎระเบียบของผู้บริหารบริษัทได้ โดยไม่รู้สึกว่าเป็นเรื่องที่ยุ่งยากหรือไม่พึงพอใจ สอดคล้องกับการศึกษาของปิยนุช บุญวิเศษ (2554) พบว่า ผู้ประกอบอาชีพผู้ปฏิบัติงานของพฤติกรรมป้องกันการสัมผัสฝุ่นรูป อยู่ในระดับปานกลาง

สำหรับการรับรู้ความสามารถของตนเองในการปฏิบัติพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน อยู่ในระดับสูง อธิบายได้ว่า เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างได้รับประสบการณ์ตรงจากการเข้าร่วมกิจกรรมอบรมเชิงปฏิบัติการเรื่องการใช้รถยกและขั้นตอนในการจัดระวางสินค้า การใช้อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคล ทำให้เกิดทักษะที่สามารถนำไปปฏิบัติในที่ทำงานได้ รวมทั้งมีกิจกรรมส่งเสริมความปลอดภัยในการทำงาน เช่น กิจกรรมพูดคุยก่อนทำงานทุกวันก่อนปฏิบัติงานโดยหัวหน้างาน (Safety talk) รวมถึงหัวหน้างานเป็นแบบอย่างที่ดีในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน ย่อมทำให้กลุ่มตัวอย่างมีตัวแบบที่ดี ซึ่งส่งผลให้กลุ่มตัวอย่างเชื่อมั่นว่าตนเองสามารถปฏิบัติพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานได้ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีความสามารถตนเองของแบนดูรา (1977) ที่กล่าวว่า การทำให้เกิดการรับรู้ความสามารถตนเองเกิดจากประสบการณ์ที่ประสบความสำเร็จ ตัวแบบเชิงบวก การชักจูงโดยใช้คำพูดและการกระตุ้นทางอารมณ์ ซึ่งบุคคลจะต้องรับรู้ความสามารถของตนเองเพื่อที่จะชนะการรับรู้อุปสรรคและลงมือปฏิบัติพฤติกรรม

(Rosenstock et al., 1988 cited in Glanz, Rimer & Viswanath, 2008) นอกจากนั้นกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ใหญ่ที่มีภูมิลำเนาและมีประสบการณ์ในการทำงานในแผนกจัดระวางสินค้ามาแล้วระยะหนึ่งแล้ว จึงมั่นใจว่าตนเองสามารถทำงานเสร็จทันตามกำหนดเวลาอย่างระมัดระวัง โดยปฏิบัติงานตามขั้นตอนอย่างเคร่งครัดตลอดการทำงาน สามารถปฏิบัติตามมาตรฐานความปลอดภัยในการทำงาน และกฎ ระเบียบ ข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัยของหน่วยงานได้สอดคล้องกับการศึกษาของ ยุพิน ภาวณ (2555) พบว่า พนักงานผลิตเสาชี้แจงรับรู้ความสามารถของตนเองในการปฏิบัติพฤติกรรมการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานอยู่ในระดับสูง

การสนับสนุนจากบุคคลที่เกี่ยวข้องอยู่ในระดับมาก อธิบายได้ว่า เนื่องจากในแผนกจัดระวางสินค้าของสนามบินสุวรรณภูมินั้น หัวหน้างานจะทำการนิเทศการทำงานของพนักงานเป็นระยะ ให้คำแนะนำเกี่ยวกับระเบียบขั้นตอนในการทำงาน และตักเตือนพนักงานเมื่อไม่ปฏิบัติตามระเบียบขั้นตอนในการทำงาน รวมทั้งเป็นแบบอย่างที่ดีในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน เช่น การสวมใส่อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลตลอดเวลาการทำงาน การปฏิบัติตามระเบียบขั้นตอนในการทำงาน เป็นต้น อีกทั้งเพื่อนร่วมงานยังปฏิบัติตนเพื่อป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานและให้ข้อมูลเกี่ยวกับระเบียบขั้นตอนในการทำงาน นอกจากนั้นยังมีเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานที่คอยให้คำแนะนำเกี่ยวกับขั้นตอนในการทำงานที่มีความปลอดภัย ทั้งการให้คำแนะนำเกี่ยวกับระเบียบขั้นตอนในการทำงาน การเป็นแบบอย่างในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน และการตักเตือนเมื่อไม่ปฏิบัติตามระเบียบขั้นตอนในการทำงานจากหัวหน้างานและเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน รวมถึงเพื่อนร่วมงาน สอดคล้องกับการศึกษาของ ยุพิน ภาวณ (2555) พบว่า พนักงานผลิตเสาชี้แจงได้รับการสนับสนุนจากหัวหน้างานหรือเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานค่อนข้างไปทางสูง) และการสนับสนุนจากเพื่อนร่วมงานค่อนข้างไปทางสูงเช่นกัน

การบริหารจัดการเกี่ยวกับการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานอยู่ในระดับสูงอธิบายได้ว่า เนื่องจากบริษัทจัดระวางสินค้าทั้งสี่แห่งของสนามบินสุวรรณภูมิมีการจัดอุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลที่พร้อมใช้งานให้แก่พนักงานจัดระวางสินค้าอย่างเพียงพอ เช่น รองเท้าหัวเหล็กนิรภัย ถุงมือ เป็นต้น บริเวณที่ทำงานมีการติดป้ายเตือนให้สวมใส่อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคล และขั้นตอนการเปิดอุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลและสวมใส่อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลและมีการฝึกอบรมพนักงานให้มีทักษะในการใช้อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลและมีทักษะที่จำเป็นในการปฏิบัติงานอย่างต่อเนื่อง เห็นได้จากกลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้การบริหารจัดการเกี่ยวกับการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานรายข้ออยู่ในระดับสูง และระดับสูงมาก สอดคล้องกับการศึกษาของ ยุพิน ภาวณ (2555) พบว่า การบริหารจัดการเกี่ยวกับการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานของพนักงานผลิตเสาชี้แจงค่อนข้างไปทางสูง

การออกกฎระเบียบและข้อบังคับ อยู่ในระดับมาก อธิบายได้ว่า เนื่องจากบริษัททั้ง 4 แห่งในสนามบินสุวรรณภูมิซึ่งเป็นสถานที่ที่ศึกษาในครั้งนี้ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. 2554 ซึ่งกำหนดว่า นายจ้างต้องกำหนดมาตรฐานความปลอดภัยในการทำงาน กำหนดกฎระเบียบและข้อบังคับให้คนงานปฏิบัติตาม เพื่อหลีกเลี่ยงการกระทำที่ไม่ถูกต้องหรือเป็นอันตราย โดยระเบียบปฏิบัติและข้อบังคับต้องประกาศให้ทราบทั่วกัน หากผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามจะต้องถูกลงโทษ เพื่อให้เกิดสำนึก ดังนั้น บริษัทจึงมีการกำหนดกฎระเบียบและข้อบังคับที่พนักงานจัดระวางสินค้าต้องปฏิบัติตามไว้เป็นลายลักษณ์อักษร มีการปฐมนิเทศเกี่ยวกับกฎระเบียบและข้อบังคับของบริษัทก่อนเริ่มปฏิบัติงาน รวมทั้งทุกบริษัททำการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์กฎระเบียบและข้อบังคับให้พนักงานรับทราบโดยการทำป้ายติดประกาศกฎระเบียบและข้อบังคับของบริษัทในบริเวณปฏิบัติงาน รวมถึงมีกิจกรรมพูดคุยก่อนทำงานทุกวัน โดยหัวหน้างานซึ่งจะมีการแนะนำกฎระเบียบและ

ข้อบังคับต่าง ๆ ของบริษัทด้วย สอดคล้องกับการศึกษาของ อมรรัตน์ หมั่นจิตน้อย (2552) ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลในการทำงาน และพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงาน ในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร พบว่า ปัจจัยด้านกฎระเบียบและกฎหมายข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน อยู่ในระดับมาก

ความรู้เกี่ยวกับการบาดเจ็บจากการทำงาน อยู่ในระดับดีมาก อธิบายได้ว่า เนื่องมาจากการที่กลุ่มตัวอย่างมีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. มากที่สุด ร้อยละ 46.00 และรองลงมาคือ อนุปริญญา/ปวส. ร้อยละ 25.40 ทำให้สามารถ เข้าถึงมูลข่าวสารต่าง ๆ ได้ดี และพนักงานจัดระวางสินค้าจะได้รับการอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานก่อนเข้าทำงาน ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับความปลอดภัยในสนามบิน และสินค้าอันตรายรวมถึงสาเหตุและวิธีการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน ประกอบกับมีการสนับสนุนจากหัวหน้างาน เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน และเพื่อนร่วมงาน โดยรวมอยู่ในระดับมาก ในเรื่องเกี่ยวกับระเบียบขั้นตอนในการทำงาน การเป็นแบบอย่างในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน และการตื่นตัวเมื่อไม่ปฏิบัติตามระเบียบขั้นตอนในการทำงาน รวมทั้งสถานที่ทำงานฝึกอบรมให้พนักงานมีทักษะที่จำเป็นในการปฏิบัติงานอย่างต่อเนื่อง และมีการให้ความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัย สอดคล้องกับการศึกษาของ กนกอร เจริญผล (2559) พบว่า คนงานก่อสร้างภาคอุตสาหกรรมร้อยละ 86.90 มีความรู้เกี่ยวกับการป้องกันอุบัติเหตุจากการทำงานอยู่ในระดับดีมาก

สำหรับพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานของพนักงานจัดระวางสินค้าโดยรวม ซึ่งประกอบด้วยพนักงานขับรถยกและพนักงานคลังสินค้า ขาออกอยู่ในระดับมาก อธิบายได้ว่า กลุ่มตัวอย่างรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการบาดเจ็บจากการทำงานอยู่ในระดับมาก รับรู้ความรุนแรงของการบาดเจ็บจากการทำงาน อยู่ในระดับมาก ย่อมส่งผลให้กลุ่มตัวอย่างรับรู้ถึงการคุกคามของการบาดเจ็บจากการทำงาน กลุ่มตัวอย่างจึง

แสวงหาหนทางที่มีประโยชน์และเหมาะสม จะเห็นได้จากการรับรู้ประโยชน์ของพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานอยู่ในระดับมาก ซึ่งการรับรู้ประโยชน์ของพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานมากกว่าการรับรู้อุปสรรคต่อพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง รวมถึงกลุ่มตัวอย่างรับรู้ความสามารถของตนเองในการปฏิบัติพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการบาดเจ็บจากการทำงานอยู่ในระดับสูง จึงทำให้สามารถขณะการรับรู้อุปสรรคและลงมือปฏิบัติพฤติกรรม ส่งผลให้กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน โดยรวมอยู่ในระดับมาก (Rosenstock et al.,1988 cited in Glanz, Rimer & Viswanath, 2008) นอกจากนั้นยังมีปัจจัยสิ่งชักนำให้เกิดการปฏิบัติด้านการสนับสนุนจากบุคคลที่เกี่ยวข้อง อยู่ในระดับมาก การบริหารจัดการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานอยู่ในระดับสูง และกฎระเบียบและข้อบังคับอยู่ในระดับมาก ในขณะที่ปัจจัยร่วม ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับการบาดเจ็บจากการทำงานอยู่ในระดับดีมาก จากเหตุผลดังกล่าว จึงทำให้พฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานโดยรวมของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับมากสอดคล้องกับการศึกษาของ ยุพิน ภาวียน (2555) พบว่า พนักงานผลิตเสาเข็มมีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานของพนักงานผลิตเสาเข็มอยู่ในระดับค่อนข้างสูง

2. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานของพนักงานจัดระวางสินค้าจากการวิเคราะห์ถดถอยพหุแบบขั้นตอน พบว่า ตัวแปรที่สามารถอธิบายความแปรปรวนพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานของพนักงานจัดระวางสินค้าได้ ร้อยละ 34.70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ได้แก่ การสนับสนุนจากบุคคลที่เกี่ยวข้อง การรับรู้อุปสรรคของพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน การรับรู้ความรุนแรงของการบาดเจ็บจากการทำงาน และการบริหารจัดการเกี่ยวกับการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน

การสนับสนุนจากบุคคลที่เกี่ยวข้อง มีอิทธิพลต่อความแปรปรวนของพฤติกรรมการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานมากที่สุด คือ ร้อยละ 18.2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยการสนับสนุนจากบุคคลที่เกี่ยวข้องมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานในระดับปานกลาง ($r = 0.427, p < .001$) อธิบายได้ว่าการที่กลุ่มตัวอย่างได้รับคำแนะนำเกี่ยวกับระเบียบขั้นตอนในการทำงาน เห็นแบบอย่างในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน และการได้รับการตักเตือนเมื่อไม่ปฏิบัติตามระเบียบขั้นตอนในการทำงานจากหัวหน้างาน เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน และเพื่อนร่วมงานย่อมส่งผลให้พนักงานจัดระวางสินค้ามีพฤติกรรมการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานที่ดีขึ้นซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัย พบว่าการสนับสนุนจากบุคคลที่เกี่ยวข้อง อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.78, S.D. = 0.89$) สอดคล้องกับแนวคิดรูปแบบความเชื่อทางด้านสุขภาพที่ว่า เมื่อบุคคลได้รับข่าวสารหรือการเตือนจากบุคคลที่เป็นที่รักหรือนับถือจะกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมที่ต้องการ (Becker, Drachman & Kirscht, 1974) และสอดคล้องกับการศึกษาของ ณัฏฐ์ สุขสีทอง (2552) พบว่าการสนับสนุนจากเพื่อนร่วมงานมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บทางตาของช่างเชื่อมโลหะในจังหวัดปทุมธานี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = 0.341, p < .01$) และพบว่า การสนับสนุนทางสังคมจากนายจ้างสามารถร่วมอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมการป้องกันการบาดเจ็บทางตาของช่างเชื่อมโลหะได้ร้อยละ 15.7 ($p < .001$)

การรับรู้อุปสรรคของพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน มีอิทธิพลต่อความแปรปรวนของพฤติกรรมการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานร้อยละ 8.0 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยการรับรู้อุปสรรคต่อพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานอยู่ในระดับต่ำ ($r = -0.220, p < .01$) อธิบายได้ว่าการที่กลุ่ม

ตัวอย่างมีการรับรู้อุปสรรคของพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานมีอยู่ในต่ำจะทำให้มีการปฏิบัติพฤติกรรมการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานได้สำเร็จ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัย พบว่า การรับรู้อุปสรรคต่อพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.66, S.D. = 1.12$) สอดคล้องกับแนวคิดรูปแบบความเชื่อทางด้านสุขภาพที่ว่า การรับรู้อุปสรรคต่อพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานเป็นการคาดการณ์ล่วงหน้าของบุคคลในทางลบต่อการปฏิบัติพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บ (Rosenstock, 1974) เมื่อการรับรู้อุปสรรคต่อพฤติกรรมการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานอยู่ในระดับต่ำหรือมีน้อยกว่า เมื่อเปรียบเทียบกับประโยชน์ที่จะได้รับ ทำให้มีการปฏิบัติพฤติกรรมการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานได้สำเร็จและสอดคล้องกับการศึกษาของ แมกคอลเลจ ลุสค์ และโรนีส (McCullagh, Lusk & Ronis, 2002) ว่า การรับรู้อุปสรรคของการใช้อุปกรณ์ป้องกันการได้ยิน ร่วมกับปัจจัยการสนับสนุนบุคคล และอิทธิพลของสถานการณ์สามารถทำนายพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันการได้ยินในเกษตรกรได้ร้อยละ 78

การรับรู้ความรุนแรงของการบาดเจ็บจากการทำงาน มีอิทธิพลต่อความแปรปรวนของพฤติกรรมการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานร้อยละ 7.0 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยการรับรู้ความรุนแรงของการบาดเจ็บจากการทำงานมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานในระดับปานกลาง ($r = 0.398, p < .001$) อธิบายได้ว่า กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้ความรุนแรงของการบาดเจ็บจากการทำงาน อยู่ในระดับมาก จึงทำให้พฤติกรรมการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานโดยรวมอยู่ในระดับมากด้วยซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัย พบว่า รับรู้ความรุนแรงของการบาดเจ็บจากการทำงานอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.14, S.D. = 0.75$) สอดคล้องกับแนวคิดรูปแบบความเชื่อทางด้านสุขภาพที่ว่า การรับรู้ความรุนแรงของการบาดเจ็บจากการทำงานเป็นความเชื่อหรือความรู้สึกของบุคคล

เกี่ยวกับความรุนแรงของการบาดเจ็บจากการทำงานที่จะเกิดขึ้นกับตนเอง หรือความรุนแรงของภาวะแทรกซ้อนที่เกิดจากการบาดเจ็บจากการทำงาน ผลกระทบจากการบาดเจ็บซึ่งก่อให้เกิดความพิการหรือเสียชีวิต หากปล่อยไว้โดยปฏิบัติพฤติกรรมไม่เหมาะสม เมื่อบุคคลรับรู้ความรุนแรงจะทำให้มีการปฏิบัติพฤติกรรมเพื่อป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน (Rosenstock, 1974) และสอดคล้องกับการศึกษาของ กนกอร เจริญผล (2559) พบว่า การรับรู้ความรุนแรงการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานของคณาน ก่อสร้างภาคอุตสาหกรรมมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมป้องกันการอุบัติเหตุจากการทำงาน ($r = 0.211, p < .001$) และสามารถร่วมทำนายพฤติกรรมป้องกันการอุบัติเหตุจากการทำงานได้ร้อยละ 1.90

การบริหารจัดการเกี่ยวกับการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน มีอิทธิพลต่อความแปรปรวนของพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน ร้อยละ 1.5 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยการบริหารจัดการเกี่ยวกับการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานในระดับปานกลาง ($r = 0.369, p < .001$) อธิบายได้ว่า เมื่อกลุ่มตัวอย่างอยู่ในบริษัทที่มีการบริหารจัดการเกี่ยวกับการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานที่ดี เช่น จัดอุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลให้แก่พนักงานจัดระวางสินค้าอย่างเพียงพอ พร้อมใช้งาน เบิกได้สะดวก ฝึกอบรมให้พนักงานมีทักษะที่จำเป็นในการปฏิบัติงานอย่างต่อเนื่อง รวมถึงการติดป้ายเตือนให้สวมใส่ อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลในบริเวณที่ทำงาน จะกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน และจะสามารถปฏิบัติพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บได้สำเร็จซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัย พบว่าการบริหารจัดการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานอยู่ในระดับ สูง ($\bar{X} = 0.80, SD = 0.30$) สอดคล้องกับแนวคิดรูปแบบความเชื่อทางด้านสุขภาพที่ว่าบริหารจัดการเกี่ยวกับการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานเป็นสิ่งชักนำ

ภายนอกที่จะกระตุ้นให้เกิดการปฏิบัติพฤติกรรมที่ต้องการ (Becker, Drachman & Krsscht, 1974) การบริหารจัดการที่ดีจะส่งผลให้โอกาสที่จะเกิดอุบัติเหตุลดลงหรือไม่เกิดขึ้น (Petersen, 1971 อ้างถึงใน อภิตี ศรีโสภา, 2558) และสอดคล้องกับการศึกษาของ ยุพิน ภาวณ (2555) พบว่า การบริหารจัดการเกี่ยวกับการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานของพนักงานผลิตเสริม ($r = 0.431, p < .01$) และร่วมกับปัจจัยการรับรู้ประโยชน์ของพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานและการรับรู้ความสามารถของตนเอง สามารถทำนายพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานของพนักงานผลิตเสริมได้ร้อยละ 56.9

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

นำผลการศึกษาที่พบว่า การสนับสนุนจากบุคคลที่เกี่ยวข้องและการบริหารจัดการเกี่ยวกับการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานสามารถทำนายพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานได้ไปเผยแพร่ให้แก่ผู้บริหาร หัวหน้างาน เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน และพนักงานจัดระวางสินค้าระดับปฏิบัติการรับทราบเพื่อให้การส่งเสริมและสนับสนุนในเรื่องการให้คำแนะนำเกี่ยวกับระเบียบขั้นตอนในการทำงาน การเป็นแบบอย่างในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน และการตักเตือนเมื่อผู้ปฏิบัติงานไม่ปฏิบัติตามระเบียบขั้นตอนในการทำงาน และควรนำผลการวิจัยไปเป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบหรือโปรแกรมในการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานของพนักงานจัดระวางสินค้าในสนามบินสุวรรณภูมิ โดยเน้นการสร้างการรับรู้ความรุนแรงของการบาดเจ็บจากการทำงาน การลดการรับรู้อุปสรรคของพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน การสนับสนุนจากบุคคลที่เกี่ยวข้อง และการบริหารจัดการเกี่ยวกับการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงาน และนำมาทดลองใช้เพื่อ

ศึกษาประสิทธิภาพของรูปแบบหรือโปรแกรมการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานของพนักงานจัดระวางสินค้าในสนามบินสุวรรณภูมิต่อไป

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการศึกษาถึงปัจจัยอื่นๆ ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานของพนักงานจัดระวางสินค้า เช่น ทักษะคนติ ระยะเวลาการทำงาน ประสบการณ์การได้รับบาดเจ็บ และการจัดอบรมด้านความปลอดภัย เป็นต้นรวมทั้ง ควรศึกษาใน

พนักงานกลุ่มอื่นๆ เช่น พนักงานจัดระวางบรรทุกสัมภาระข้างเครื่อง พนักงานขับอุปกรณ์ให้บริการลานจอด สนามบินสุวรรณภูมิ จังหวัดสมุทรปราการ เป็นต้น เนื่องจากเป็นกลุ่มที่เสี่ยงต่อการบาดเจ็บจากการทำงาน และนำผลการวิจัยไปเป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบหรือโปรแกรมในการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานของพนักงานจัดระวางสินค้าในสนามบินสุวรรณภูมิ

เอกสารอ้างอิง

- กนกอร เจริญผล. (2559). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมป้องกันอุบัติเหตุจากการทำงานของคนงานก่อสร้างภาคอุตสาหกรรม. *วารสารสาธารณสุข*, 30 (2), 64-80.
- เฉลิมชัย ชัยกิตติภรณ์. (2533). *การบริหารงานความปลอดภัย*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ณัฏฐ์ สุขสีทอง. (2552). พฤติกรรมการป้องกันบาดเจ็บทางตาจากการประกอบอาชีพของช่างเชื่อมโลหะในจังหวัดปทุมธานี. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต(สาธารณสุขศาสตร์) สาขาวิชาเอกการพยาบาลสาธารณสุข บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- นพรัตน์ เทียงคำดี. (2552). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการทำงานของพนักงานเก็บขยะ อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี. *วารสารพยาบาลสาธารณสุข*, 29(1), 43-55.
- นันทน์ภัส ประสานทอง. (2559). *คู่มือการดูแลทางสังคมจิตใจคนพิการแขนขาขาดสำหรับบุคลากรสาธารณสุข*. กรุงเทพฯ: แก้วเจ้าจอม.
- ปิยนุช บุญวิเศษ. (2554). ปัจจัยทำนายพฤติกรรมการป้องกันการสัมผัสฝุ่นธูปในผู้ประกอบการอาชีพผลิตธูป. วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการพยาบาลเวชปฏิบัติชุมชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- มุกดา หนูยศรี และสมโภช รติโอฬาร. (2558). พยาบาลชุมชนกับการป้องกันและควบคุมโรค. ใน *ประมวลสาระชุดวิชาการระบอบการพยาบาลชุมชนขั้นสูงและปฏิบัติการพยาบาลเวชปฏิบัติชุมชน 2*. (หน่วยที่ 5, หน้า 1-93). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ยุพิน ภาวนน. (2555). ปัจจัยทำนายพฤติกรรมการป้องกันการบาดเจ็บจากการทำงานของพนักงานผลิตเสาเข็ม. วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการพยาบาลเวชปฏิบัติชุมชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สำนักงานประกันสังคม. (2558). *สถิติการประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน*. สืบค้นเมื่อ 13 พฤษภาคม 2560. จาก <http://www.sso.go.th/wpr/home.jsp>.
- อภิรดี ศรีโอภาส. (2558). การสอบสวนและวิเคราะห์อุบัติเหตุ. ใน *เอกสารการสอนชุดวิชาการบริหารงานอาชีวอนามัยและความปลอดภัย*. (หน่วยที่ 2, หน้า 20-21). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- อมรรัตน์ หมื่นจิตน้อย. (2558). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล ในการทำงานและพฤติกรรมความปลอดภัย ของพนักงานที่ปฏิบัติงาน ในนิคมอุตสาหกรรม อมตะนคร. *วารสารวิชาการศรีปทุม ชลบุรี*, 12(1): 53-66.
- Alton, L.T., Steven M.T. & Justin S. T. (2008). *Injury Prevention* (3rd ed). United States: Malloy, Inc.
- Bandura, A. (1977). *Social Learning Theory*. Prentice-Hall, Englewood Cliffs, N.J.
- Becker, M. H., Drachman, R. H. & Krass, J. P. (1974). A New Approach to Explaining Sick-Role Behavior in Low-Income Population. *American Journal of Public Health*, 64(3), 205-215.
- Glanz, K., Rimer, B. K., & Viswanath, K. (Eds.). (2008). *Health behavior and health education: Theory, research and practice* (4th ed.). San Francisco, CA: Jossey-Bass.
- McCullagh, M. M., Lusk, S. L. & Ronis, D. L. (2002). Factors influencing use of hearing protection among farmers. *Nursing Research*, 51(1), 33-39.
- Rosenstock, I. M. (1974). Historical origin of the health care belief model. *Health Education Monograph*, 2(4), 328-335.
- The International Air Transport Association (IATA). (2016). *Airport handling manual* (36th ed.). Montreal: 800 Place Victoria.

คำแนะนำ

การส่งผลงานวิชาการลงตีพิมพ์

ในวารสารการพยาบาล การสาธารณสุข และการศึกษา พ.ศ.2562

เพื่อให้การจัดทำวารสารการพยาบาล การสาธารณสุข และการศึกษา เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและมีคุณภาพ ดังนี้

วารสารจะดำเนินการในลักษณะ E- journal ไม่จัดพิมพ์เป็นรูปเล่ม

ผู้ทรงคุณวุฒิ หมายถึง ผู้ที่มีความรู้ความสามารถและเชี่ยวชาญในสาขาวิชานั้นๆ

ผลงานวิชาการที่ได้รับการพิจารณาตีพิมพ์ หมายถึง ผลงานที่ผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิอย่างน้อย 2 คน ในลักษณะ Double blinded ที่มีความเห็นตรงกันว่าเป็นผลงานที่มีคุณภาพสามารถลงตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารได้

ผลงานวิชาการที่รับตีพิมพ์ หมายถึง บทความวิจัย และบทความปริทรรศน์

คำแนะนำของการเตรียมบทความ

1. ข้อกำหนดการตีพิมพ์ผลงานวิชาการในวารสารการพยาบาล การสาธารณสุข และการศึกษามีดังต่อไปนี้

1.1. เป็นผลงานวิชาการทั้งภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษในสาขาการพยาบาล การสาธารณสุขและการศึกษา

1.2. ผลงานวิชาการต้องไม่เคยลงตีพิมพ์ในหนังสือและวารสารใดมาก่อนยกเว้นเป็นผลงาน

วิชาการที่ได้นำเสนอในการประชุมทางวิชาการที่ไม่มี Proceedings และผู้เขียนจะต้องไม่ส่งบทความเพื่อไปตีพิมพ์ในวารสารฉบับอื่นในเวลาเดียวกัน

1.3. ผลงานวิชาการจะได้รับการพิจารณาถ้อยแถลงจากผู้ทรงคุณวุฒิที่กองบรรณาธิการเห็นสมควร ไม่น้อยกว่า 2 คน

1.4. กองบรรณาธิการจะแจ้งผลการพิจารณาการลงตีพิมพ์ในวารสารหลังจากผ่านการประเมินจากผู้ทรงคุณวุฒิและกองบรรณาธิการเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

1.5. หากผลงานวิชาการใดได้รับการพิจารณาตีพิมพ์ เจ้าของผลงานวิชาการจะต้องแก้ไขต้นฉบับให้เสร็จและส่งคืนกองบรรณาธิการภายในเวลาที่กำหนดมิฉะนั้นจะถือว่าสละสิทธิ์การตีพิมพ์

1.6. ผลงานวิจัยต้องได้รับการรับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์จากสถาบันใดสถาบันหนึ่ง (เฉพาะวิจัยในมนุษย์)

2. อัตราค่าบำรุงวารสารฯ / ค่าธรรมเนียมในการนำผลงานวิชาการลงตีพิมพ์ในวารสารฯ อัตราค่าธรรมเนียม 4,000 บาท/ 1 บทความ โดยชำระค่าลงทะเบียนตีพิมพ์บทความ โดยการโอนเงินมาที่บัญชีธนาคารกรุงไทย สาขา พระยา เลขบัญชี 512-0-69285-0 ชื่อบัญชี วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี (งานวารสาร)

3. การเตรียมต้นฉบับบทความวิจัยมีแนวปฏิบัติตามลำดับการเขียน ดังนี้

3.1 ชื่อเรื่อง ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
3.2 ชื่อ-สกุลและสถานที่ทำงานของผู้แต่ง (ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ)

3.3. บทคัดย่อภาษาไทยและภาษาอังกฤษ (Abstract)

3.4. คำสำคัญ (Keywords) ให้ผู้เขียนพิจารณา คำสำคัญทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ จำนวน 3-5 คำ

3.5. บทนำเป็นการเขียนความเป็นมาหรือความสำคัญ ควรเขียนสาระหรือข้อมูลสำคัญที่เป็นประเด็นหลักการวิจัยเขียนให้กระชับตรงประเด็นและแสดงถึงความสำคัญหรือปัญหาที่ต้องทำการศึกษ

3.6. วัตถุประสงค์การวิจัย กระชับและชัดเจน

3.7. ระเบียบวิธีการวิจัยเป็นการเขียนอธิบายกระบวนการทำวิจัยตามหลักระเบียบวิธีวิจัยที่มีคุณภาพ โดยมีรายละเอียดพอสังเขปที่แสดงให้เห็นถึงรายละเอียดของกระบวนการ

3.8. ผลการวิจัย เป็นการเขียนผลการวิเคราะห์ข้อมูลหรือข้อค้นพบจากการวิจัยหากจะมีการนำเสนอข้อมูลด้วยตารางควรออกแบบตารางให้เหมาะสมและให้นำเสนอข้อมูลได้ตารางตามที่จำเป็น การอธิบายข้อมูลควรหลีกเลี่ยงการกล่าวซ้ำกับสิ่งที่แสดงในตาราง

3.9. อภิปรายผลเป็นการแปลความหมายของผลการวิจัยและอธิบายเหตุผลว่าข้อค้นพบหรือสิ่งที่เกิดขึ้นสามารถอธิบายด้วยหลักการหรือทฤษฎีใดบ้าง ผลการวิจัยสอดคล้องหรือขัดแย้งกับผลการวิจัยของคนอื่นหรือไม่อย่างไรทั้งนี้ในการอภิปรายควรสนับสนุนด้วยข้อมูลที่เป็นเหตุเป็นผลและอธิบาย โดยใช้หลักฐานเชิงประจักษ์

3.10. ข้อเสนอแนะในการเขียนข้อเสนอแนะจากการวิจัย ควรเขียนข้อเสนอแนะเพื่อการนำผลการวิจัยไปใช้ หรือสำหรับการทำวิจัยต่อยอดในอนาคตทั้งนี้ข้อเสนอแนะควรสืบเนื่องจากข้อค้นพบจากการวิจัยครั้งนี้ไม่ใช่ข้อเสนอแนะตามหลักการโดยทั่วไป

3.11. กิตติกรรมประกาศ (หากมี)

3.12. เอกสารอ้างอิง

4. การเตรียมต้นฉบับบทความปริทัศน์ (Review Article) มีแนวปฏิบัติตามลำดับการเขียนดังนี้

4.1 ชื่อเรื่อง ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

4.2 ชื่อผู้นิพนธ์ทุกคน และสถานที่ทำงาน โดยใช้ภาษาไทย

4.3 บทคัดย่อ (Abstract) ให้เขียนทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษเป็นความเรียงย่อหน้าเดียว ประกอบด้วยสาระสังเขปที่สำคัญและครบถ้วน คำสำคัญ (Key words) มีทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ จำนวน 3-5 คำ

4.4 บทนำ เป็นการเขียนความสำคัญ ควรเขียนสาระหรือข้อมูลสำคัญที่เป็นประเด็นหลักของเรื่องที่น่าสนใจ เขียนให้กระชับตรงประเด็นและแสดงถึงความสำคัญว่าทำไมจึงนำเสนอบทความนี้

4.5 สาระปริทัศน์ในประเด็นต่างๆ ที่ตรงกับชื่อเรื่อง โดยประเด็นที่น่าสนใจจะต้องกระชับตรงประเด็น ไม่ซ้ำซ้อน

4.6 วิจารณ์ เป็นการสรุปสาระ และแสดงความคิดเห็นของผู้เขียนโดยจะอ้างอิงวรรณกรรมต่างๆมาเพิ่มเติมหรือไม่ก็ได้

4.7. กิตติกรรมประกาศ (หากมี)

4.8 เอกสารอ้างอิง

5. การอ้างอิงเอกสาร

การเขียนเอกสารอ้างอิง (References) ท้ายบทความสำหรับแนวทางของการเขียนเอกสารอ้างอิง โดยใช้ระบบของ APA ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 6 (The Publication Manual of the American Psychological Association, 6th edition, published by the American Psychological Association, 2011) มีรายละเอียด ดังนี้

ผู้แต่งเป็นชาวไทยให้ลงทั้งชื่อและนามสกุลตามลำดับ

ผู้แต่งเป็นชาวต่างประเทศให้ลงนามสกุลตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค และต่อด้วยอักษรย่อของชื่อต้น และชื่อรอง ทั้งนี้รวมถึงผู้แต่งชาวไทยที่เขียนหนังสือเป็น

ภาษาอังกฤษจะลงรายการผู้แต่ง โดยใช้นามสกุลขึ้นต้น
เหมือนผู้แต่งชาวต่างประเทศดังตัวอย่าง

5.1 หนังสือ

ชื่อผู้นิพนธ์. (ปีที่พิมพ์). ชื่อหนังสือ (ครั้งที่พิมพ์ ตั้งแต่พิมพ์ครั้งที่ 2 เป็นต้นไป). เมืองที่พิมพ์:สำนักพิมพ์

บุญชม ศรีสะอาด. (2547). *วิธีการทางสถิติ
สำหรับการวิจัย*. (พิมพ์ครั้งที่4).
กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.

Kosslyn, S. M., & Rosenberg, R. S.
(2004). *Psychology: The brain, the
person, the world*. (2nd ed.). Essex,
England: Pearson Education
Limited.

Mussen, P., Rosenzweig, M. R., Aronson,
E., Elkind, D., Feshbach, S., Geiwitz,
P. J., et al. (1973). *Psychology: An
introduction*. Lexington, Mass.:
Health.

5.2 วารสาร

ชื่อผู้นิพนธ์. (ปีที่พิมพ์). ชื่อบทความ. ชื่อ
วารสาร, ปีที่(ฉบับที่), หน้า.

เพชฌัญญู กิจระการ และสมนึก ภัททิยธนี.
(2545). ดัชนีประสิทธิผล Effectiveness
Index:E.I.). *วารสารการวัดผลการศึกษา
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*, 8(1), 30-36.

Klimoski, R., & Palmer, S. (1993). The
ADA and the hiring process in
organizations. *Consulting
Psychology Journal: Practice and
Research*, 45(2), 10-36.

5.3 หนังสือรวมเรื่อง (Book Review)

ชื่อผู้นิพนธ์. (ปีที่พิมพ์). ชื่อเรื่อง. ใน ชื่อบรรณาธิการ
(บรรณาธิการ), ชื่อหนังสือ (ครั้งที่พิมพ์ ตั้งแต่พิมพ์ครั้งที่
2 เป็นต้นไป, หน้า). เมืองที่พิมพ์: สำนักพิมพ์

ประสม เนืองเฉลิม. (2549). *วิทยาศาสตร์พื้นฐาน
การจัดการเรียนรู้มิติทางวัฒนธรรมท้องถิ่น
การบูรณาการ ความรู้พื้นฐานกับการจัดการ
เรียนรู้วิทยาศาสตร์เพื่อชุมชน: กรณีศึกษา
จากแหล่งเรียนรู้ป่าปู้ตา. ใน ฉลาด
จันทร์สมบัติ (บรรณาธิการ), *ศึกษาศาสตร์
วิจัย ประจำปี2548 – 2549* (หน้า 127 –
140). มหาสารคาม: สารคาม-การพิมพ์-สาร
คามเปเปอร์*

Cooper, J., Mirabile, R., & Scher, S. J. (2005).
Actions and attitudes: The theory of
cognitive dissonance. In T. C. Brock &
M. C. Green (Eds.), *Persuasion:
Psychological insights and
perspectives* (2nd ed., pp. 63-79).
Thousand Oaks, CA, US: Sage
Publications, Inc.

5.4 สื่ออิเล็กทรอนิกส์

ชื่อผู้นิพนธ์. (วันที่ เดือน ปีที่ปรับปรุง
ล่าสุด). ชื่อเรื่อง. วันที่ทำการสืบค้น, ชื่อฐานข้อมูล
สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (3
ธันวาคม 2548). *ธนาคารหลักสูตร.
สืบค้นเมื่อ 1 มีนาคม 2550*, จาก
[http://db.onec.go.th/thaigifted/les
sonplan/index.php](http://db.onec.go.th/thaigifted/lessonplan/index.php)

Wollman, N. (1999, November 12).
*Influencing attitudes and
behaviors for social change*.
Retrieved July 6, 2005, from
[http://www.radpsynet.org/docs/woll
manattitude.html](http://www.radpsynet.org/docs/wollmanattitude.html)

6. โปรดตรวจสอบ ต้นฉบับดูว่า ท่านได้เขียน
หัวข้อต่างๆ และให้ข้อมูลครบถ้วน ใช้คำต่างๆ ถูกต้อง
ตามพจนานุกรมไทย และอังกฤษ รวมทั้งคำศัพท์ทาง
วิชาการ และระบบการอ้างอิง ได้ถูกต้อง

7. ในการนำผลงานของผู้อื่นมาใช้ในการบทความ
ขอให้ผู้เขียนใช้ข้อมูลจากแหล่งที่มีความน่าเชื่อถือและ

ทันสมัยไม่เกิน 10 ปีมีการระบุชื่อผู้แต่งและปีพิมพ์ ปรากฏอย่างชัดเจนควรอ้างอิงจากแหล่งหรือเอกสารที่เป็นต้นตอของข้อมูลและบทความใดที่มีการตรวจสอบพบว่าเข้าข่าย Plagiarism จะถูกตัดสิทธิ์ในการพิจารณาลงตีพิมพ์

8. การตั้งค่าน้ำกระดาษให้ตั้งค่าขนาดกระดาษ A4 จัดหน้าให้มีช่องว่างด้านบน 1 นิ้ว ด้านล่าง 1 นิ้ว ด้านซ้าย 1.25 นิ้ว ด้านขวา 1 นิ้ว อักษรที่ใช้ในการพิมพ์ให้ใช้ฟอนต์ AngsanaNew ขนาด 16 และ single space และมีเนื้อหารวมบทความย่อและเอกสารอ้างอิงไม่เกิน 15 หน้า

9. การส่งต้นฉบับให้ดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปนี้

9.1. ส่งต้นฉบับบทความวิชาการหรือบทความวิจัยเป็นอิเล็กทรอนิกส์ไฟล์ (.docx) ไปที่เว็บไซต์ของวารสารที่ <https://www.tci-thaijo.org/index.php/bcnpy> เพื่อทำการลงทะเบียนสมาชิกวารสารและดำเนินการส่งบทความผ่านระบบออนไลน์ของ TCI ทั้งนี้ผู้เขียนสามารถศึกษาข้อมูลคำแนะนำเบื้องต้นสำหรับผู้พิมพ์ที่เมนูด้านขวามือของหน้าเว็บไซต์ หรือตามคู่มือแนบท้าย

9.2. เมื่อบทความผ่านประเมินจากผู้ทรงคุณวุฒิแล้วจะมีการแจ้งจากกองบรรณาธิการ

วารสารให้ผู้เขียนดำเนินการปรับแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

9.3. ชำระเงินค่าธรรมเนียมการตีพิมพ์ในวารสารเมื่อได้รับการแจ้งจากกองบรรณาธิการ

ข้อ 8. วารสารมีกำหนดออกปีละ 3 ฉบับคือ ฉบับที่ 1 มกราคม – เมษายน ฉบับที่ 2 พฤษภาคม – สิงหาคม และฉบับที่ 3 กันยายน – ธันวาคม

ผู้พิมพ์หรือผู้อ่านท่านใดประสงค์จะขอข้อมูลหรือรายละเอียดเพิ่มเติมโปรดติดต่อกองบรรณาธิการได้ดังนี้

กองบรรณาธิการวารสารการพยาบาล
การสาธารณสุขและการศึกษา
วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี พะเยา
312 หมู่ 11 ตำบลบ้านต้อม อำเภอเมือง
จังหวัดพะเยา รหัสไปรษณีย์ 56000
โทรศัพท์ 0-5443-1779 ต่อ 105,114
โทรสาร 0-5443-1889
มือถือ 06-1289-5926
E-mail : journal@bcnpy.ac.th

